

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

NAGAI KAFŪ

Komayo

Povestea unei gheișe

Traducere din japoneză și note de
ANCA FOCȘENEANU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mona Antohi
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Patricia Rădulescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Fedprint

NAGAI KAFŪ
UDEKURABE

© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAFŪ, NAGAI

Komayo: Povestea unei gheișe / Nagai Kafū; trad: Anca Foçșeanu. – București:

Humanitas Fiction, 2012

ISBN 978-973-689-496-1

I. Foçșeanu, Anca (trad.)

821.521-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30

1. Deschiderea stagiunii

Foaierul Teatrului Imperial¹ era plin ochi de oameni care se învârteau de colo-colo, așteptând începerea spectacolului. O gheișă care tocmai urca scările din față a dat nas în nas cu un domn care cobora și, când privirile li s-au întâlnit, au tresărit surprinși amândoi.

— A! Yoshioka-*san*!

— O! Tu erai?

— Ce mult a trecut de când nu ne-am mai văzut!

— Tot mai lucrezi ca gheișă?

— Am reînceput de la sfârșitul anului trecut.

— A, da? Parcă ne-am fi despărțit ieri.

— Sunt totuși șapte ani de-atunci.

— Chiar șapte ani?

S-a auzit semnalul care anunța începerea spectacolului. Foaierul s-a aglomerat și mai tare. Cei care se plimbaseră pe afară se înghesuiau acum să ajungă la locurile lor. Părând să se bucure că datorită aglomerației nu ieșeau în evidență, gheișa s-a apropiat și mai tare de Yoshioka și l-a privit lung.

— Sunteți neschimbat!

— Oare? Tu însă arăți chiar mai tânără decât atunci!

— Vai, ce glumă! La vârsta mea!

---

¹ Teikoku Gekijō – prima scenă în stil european înființată la Tōkyō în 1911.

— Ba nu glumesc deloc! Chiar nu te-ai schimbat nici un pic!

Yoshioka a continuat să privească chipul femeii, mirat cu adevărat că arăta neschimbată. A socotit că, dacă trecuseră șapte ani, trebuia să aibă acum vreo douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, pentru că pe vremea când se vedeau avea vreo șaptesprezece, optsprezece ani. Cu toate astea, femeia din fața lui nu se deosebea cu nimic de fata care se pregătea pe vremuri să devină dintr-o simplă ucenică o gheișă adevărată. Era tipul de frumusețe japoneză clasică, iar chipul ei, cu obrajii bucălați pe care se întrezărea zâmbetul adânc dintotdeauna și gura care atunci când zâmbea lăsa să se vadă caninul din dreapta, își păstrase inocența de copil.

— S-ar putea să ne vedem în tihnă și să stăm de vorbă?

— Cum ești cunoscută acum? Tot cu numele vechi?

— Nu, acum mi se zice Komayo.

— A, da? Atunci am să solicit cât de curând compania ta, Komayo!

— Vă rog! Vă stau oricând la dispoziție.

Dinspre scenă s-au auzit ritmurile înțețite care anunțau începerea spectacolului. Komayo s-a îndreptat în grabă spre locul ei, pe coridor, spre dreapta. Yoshioka, la fel de grăbit, a dat să plece prin partea opusă, dar apoi, ca și cum și-ar fi amintit ceva, s-a oprit brusc și s-a întors să privească în urma ei. Komayo însă dispăruse; nu se mai vedeau decât plasatoarele alergând încoace și-ncolo și vânzătoarele de la buticuri. Yoshioka s-a așezat pe una dintre băncile din hol și, pe când își aprindea un trabuc, prin fața ochilor au început să i se perinde fără voia lui amintiri din urmă cu șapte, opt ani. Terminase școala la douăzeci și șase de ani, apoi

studiase vreo doi ani în Occident, iar după aceea se angajase la compania unde lucra și în prezent. Și-a zis, mirându-se el însuși, că în acei șase, șapte ani care trecuseră muncise cu adevărat din greu pentru companie. Cumpărase acțiuni și făcuse o avere frumoșică. Își asigurase și o poziție de invidiat în ierarhia internă a companiei. În plus, se distrase și băuse din plin, încât se mira și el cum de nu-și distrusese sănătatea. Se lăuda în fața tuturor că-i foarte ocupat, și chiar așa și era. Iată de ce nu avusese până atunci răgazul și dispoziția să se gândească nici măcar o singură dată la anii trecuți. Dar în acea seară, întâlnind-o din întâmplare pe femeia care fusese, în timpul studenției, prima gheișă din viața lui, și-a amintit de trecutul îndepărtat.

Era pe atunci un tânăr fără experiența vieții pe care lumea gheișelor îl fascina, iar când vreuna dintre ele îi adresa un cuvânt nu mai putea de fericire. Azi, chiar dacă ar fi vrut, n-ar mai fi putut retrăi sentimentele pline de inocență și puritate din tinerețe. Ascultând sunetele *shamisenului*¹ care veneau dinspre scenă, și-a amintit de prima lui vizită în Shimbashi², și a zâmbit amuzat. Și în prezent se simțea bine în compania gheișelor, dar, când își dăduse seama că plăcerile astea deveniseră obișnuință și că toate întâlnirile erau puse la punct în cel mai mic detaliu și calculate cu sânge rece, s-a simțit fără să vrea dezgustat de el însuși. „M-am lăsat pradă ambiției“, și-a spus el și, pentru prima dată, i-a trecut prin minte că n-ar fi trebuit să-și irosească viața plănuiind totul în amănunt. De fapt, exact asta se întâmplase.

---

1 Instrument tradițional japonez folosit pentru a acompania dansuri și povești tradiționale.

2 Cartier din Tōkyō unde gheișele dădeau spectacole de dans; loc preferat de distracție al politicienilor și oamenilor de afaceri.

Nu trecuseră nici zece ani de când intrase la companie și acum ajunsese director general, iar președintele și consiliul de conducere îl considerau o achiziție valoroasă. În schimb, colegii și subordonații nu-l prea aveau la suflet.

Yoshioka întreținea de vreo trei ani o gheișă pe nume Rikiji, proprietara unui local numit Minatoya, în Shimbashi. Dar, cum nu se lăsa orbit ca alți patroni, știa că Rikiji nu era o frumusețe; îi aprecia însă în mod deosebit iscusința de care dădea dovadă în arta ei. Oriunde se ducea, toată lumea îi arăta respectul datorat unei gheișe cu experiență. Iar Yoshioka își făcuse calculul că, în calitatea lui de om de afaceri care trebuie să-și însoțească clienții și la distracție, era bine să aibă oricând la dispoziție serviciile unei gheișe profesioniste. Și, pentru a reduce costurile unui astfel de aranjament, o alesese pe Rikiji, convingând-o că era îndrăgostit de ea.

Mai avea încă o amantă, patroana casei Murasaki din Hama-cho, local care deservea tot cartierul. Yoshioka o cunoscutese pe vremea când era slujnică la un restaurant din Daichi. Sătul să se încurce cu gheișele și să dea de bucluc, într-o seară, beat fiind, ajunsese în pat cu ea. A regretat imediat, pentru că nu suporta ideea că gheișele pe care le întâlnea la petreceri vor afla că se culcase cu o slujnică. Femeia însă plănuise totul de la bun început. I-a cerut ca în schimbul tăcerii ei să-i deschidă în secret localul acela, Murasaki. Soarta a făcut ca Murasaki să devină foarte popular; în fiecare noapte, petrecerile se țineau lanț. Yoshioka a socotit că n-ar fi înțelept să stea deoparte, mai ales că investise deja mult în acel local, și a început să treacă pe acolo să bea ceva, reluând, în secret, legătura amoroasă cu proprietărea, o femeie solidă, cu pielea albă, care tocmai împlinise

treizeci de ani. Era ceva mai mult decât o amatoare, dar, în comparație cu adevăratele gheișe, părea nerafinată și lipsită de farmec. Ținuta ei provocatoare, specifică tuturor slujnicilor din cartierele de plăceri, îi stârnea simțurile, nu afecțiunea. Deși regreta fiecare întâlnire, continua să se întoarcă la ea iar și iar, fără să poată renunța, și relația lor părea să fie predestinată.

De aceea, reamintindu-și acum deodată cum era la douăzeci și cinci de ani, când o avea ca parteneră pe Komayo, de optsprezece ani, cum amândoi, lipsiți de experiență, trăiau o afecțiune sinceră și pură, totul i se părea aproape ireal și avea senzația plăcută, dar în același timp ciudată, că citea un roman sau vedea un film.

— Aici erai? Te-am căutat peste tot, i-a zis, apropiindu-se, un bărbat gras și mic de statură, îmbrăcat în haine occidentale.

După fața roșie, părea că băuse mult whisky la restaurantul de la etaj, iar pe nas îi strălucea ca o perlă o picătură de sudoare.

— Te-a căutat cineva la telefon.

— Cine?

— Cine te sună de obicei.

Bărbatul mic și gras s-a așezat lângă Yoshioka și a continuat, după ce s-a asigurat că nu-i aude nimeni.

— Se pare că nu treci prea des pe la Minatoya în ultima vreme.

— Te-a chemat la telefon?

— Da. Mă întrebam cine-o fi și chiar eram încântat, dar, ca de obicei, te căuta de fapt pe tine și aproape m-am întristat, a zis râzând bărbatul cel scund.

— Atunci înseamnă că Rikiji știe că suntem aici.

— I-o fi spus cineva. Oricum, a zis că te roagă să treci măcar o clipă pe la ea în drum spre casă.

— Eda, dragă, să știi că n-o să trec, fiindcă pentru astă-seară am un plan mai special.

Apoi l-a servit pe Eda cu un trabuc și a continuat, inspec-tând odaia cu privirea.

— Hai la restaurant!

— Tot de femeia din Hama-cho e vorba?

— Nici pomeneală. De data asta e o adevărată poveste de dragoste.

— Serios? Haide, nu mă face curios!

— E o întâmplare ca în romane.

— Ei, nu mai spune! a zis Eda nerăbdător, urmându-l pe Yoshioka pe culoar spre restaurantele de la parter.

— Bei whisky, ca de obicei, nu-i așa?

— Nu, azi am băut destul. Trec pe bere. E prea devreme să mă îmbăt, a râs iar cu fața lui plină de riduri și, în timp ce-și ștergea fruntea cu batista, tot trupul i s-a cutremurat.

După acele gesturi și din toată înfățișarea sa, oricine ar fi ghicit într-o clipă că-i bufonul lui Yoshioka. Părul lui cărlionțat se subțiasse atât de tare, încât ajunsese aproape chel, deși părea să fie de o vârstă cu Yoshioka. Se ocupa de acți-unile firmei la care Yoshioka era director general. Însă, pentru că însoțea mereu clienții la recepțiile și petrecerile companiei, era la fel de bine cunoscut ca și Yoshioka în cartierele de plăceri, chiar dacă nu avea poziția acestuia. Oriunde te-ai fi dus, toate gheișele, ba chiar și slujnicele din casele de ceai, îl știau pe Eda ca pe un bărbat simpatic și amabil căruia îi plăcea băutura. În plus, nu se supăra niciodată când se spuneau lucruri nu prea măgulitoare des-pre el, chiar dacă asta se întâmpla când era de față. Mai mult,

când gheișele râdeau de el sau îl tachinau, părea să se amuze și lua parte la aceste glume, spunând că nu e bun de nimic. În astfel de clipe, nimeni nu și-ar fi putut imagina că de fapt era cap de familie și avea trei copii, dintre care fata lui cea mai mare se apropia de vârsta măritişului.

— Hai, spune-mi ce-i așa de special! a zis Eda curios, luând cu o mână halba de bere pe care i-o adusese ospătarul. Doar n-o fi o aventură nouă despre care n-ai suflat un cuvânt!

— Aș vrea eu să fie așa!

— A! Pare ceva necurat!

— Fii serios, Eda! Cred că m-am îndrăgostit cu adevărat pentru prima oară astă-seară.

Yoshioka s-a uitat precaut în jur, dar în salonul larg nu erau decât câțiva ospătari sporovăind într-un colț. Luminiile care străluceau pe fețele de masă albe scoteau în evidență culorile strălucitoare ale florilor din vase, aranjate după moda occidentală.

— Să știi că vorbesc serios, a zis Yoshioka.

— Ha, ha! Sunt numai ochi și urechi.

— Lasă! Pentru tine totul e o glumă și mi-e greu să-ți vorbesc... De fapt, am întâlnit-o chiar acum, din întâmplare, pe scări.

— Aha!

— E o femeie pe care-am cunoscut-o pe vremea când eram student.

— Lasă-mă să ghicesc! O domnișoară care acum este măritată?

— Nici pomeneală. Nu e vorba de o amatoare, ci de o gheișă.

— O gheișă? Asta înseamnă că te-ai inițiat în plăceri la o vârstă cam fragedă!

Cuprins

1. Deschiderea stagiunii	5
2. O perlă rară	14
3. Flori de toamnă	22
4. Lumini pentru întâmpinarea strămoșilor	32
5. Un vis în miezul zilei	45
6. Emblema actorului	57
7. Asfințitul în cartierul de plăceri	63
8. Păcate în dormitor	71
9. Spectacolul din toamnă	81
10. În lojă	87
11. Kikuobana	96
12. Ploaie de toamnă	112
13. În drum spre casă	125
14. Asakusa	133
15. La Gishun	142
16. Deschiderea stagiunii (I)	148
17. Deschiderea stagiunii (II)	156
18. Ieri și azi	161
19. Yasuna	170
20. Baia de dimineață	175
21. Necazul	183
22. Diferite întâmplări	189

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar
ce se virează Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

